

[Hanne Reintoft.]

leden samtlige partiets repræsentanter hævde det i øvrigt korrekte synspunkt, at visse former for daginstitutioner skulle og burde være gratis. Jeg bemærkede mig, at det radikale partis repræsentant i dag sagde, at det var en langsigtet plan. Det blev der ikke sagt fra det radikale partis side til den deputation, der var her i folketinget. Det er unægtelig et originalt synspunkt at møde op med, når man samtidig vil stemme for, at alle institutioner gøres dyrere. Man har så prøvet at modificere sine udtalelser ved at komme med nogle mere eller mindre vel gennemregnede tal på, hvor dyrt det ville blive. Jeg må gøre opmærksom på, at vi dog alle er enige om, at vi skal have en gratis folkeskole, og at man ikke her anlægger andre synspunkter end pædagogiske og samfundsmæssige. Må jeg også sige, som også hr. Albertsen sagde, at man kan ikke regne det tal ud på denne måde uden samtidig at indregne værdien af kvindernes indsats i produktionen, og finansministeren har nok sans for, hvad denne indsats i produktionen giver i statskassen. Hvis alle kvinder gik ud af erhvervslivet, tror jeg, både erhvervslivet og statskassen ville komme til at vande sig, for det ville koste betydelig mere end det, det vil koste at bygge vore institutioner ordentligt op. Det eneste, man gør, er at henvise en hel masse mennesker til utilstrækkelige, upædagogiske og dårlige ordninger og daglige bekymringer. Udgifterne til daginstitutioner har ikke noget med reelle udgifter at gøre, for hvis kvinderne ikke var i erhverv — her i København har vi 75 pct. af de gifte kvinder i erhverv — kunne vort samfund slet ikke fungere, og det skal regnes ind i institutionspriserne.

Må jeg endelig helt konkret gøre ministeren opmærksom på det problem, at ud over alle de nøglebørn, som denne lovgivning nok skaber — selv om jeg da vil medgive fru Grethe Philip, at vuggestuebørnene næppe bliver til nøglebørn — tror jeg, der kommer mange halvstore børn ud på gader og veje og dårlige legepladser. Samtidig tror jeg — jeg ved ikke, om ministeren har tænkt på det — at man sender en del af skolebørnene fra fritidshjemmene til fritidsklubberne, der ikke stiger. De har til gengæld mindre uddannet personale, og med ministerens argumentation om, at det er hensigtsmæssigt at have

veluddannet personale, in mente tror jeg ikke, at dette er en hensigtsmæssig udvej.

Der har jo været en meget stor folkelig protest mod dette lovforslag. Jeg kan godt høre, at man bagatelliserer det. Jeg tænker ikke alene på de 8.000 mennesker, der demonstrerede forleden, men på alle dem, der har stået bag ved denne og andre protester. Tusindvis af forældre har protesteret, pædagogerne på en meget lang række institutioner har protesteret, og det kunne dog være, at de havde nok så meget føling med forældrenes vanskeligheder, som vi har herinde. Sammen med forældrene har pædagogerne jo også fået deres organisationer til at bakke 100 pct. op. Protesten har også fået støtte fra en lang række fagforeninger og forbund, hvor man jo også fra kontakten mellem medlemmerne udmærket ved, hvor hårdt lovforslaget rammer.

Når man nu står her og bagatelliserer det, kan jeg ikke lade være med at tænke på det store nummer, man ikke mindst fra konservativ side lavede ud af de protester, der kom mod lovgivningen om fri abort. Man havde regnet ud, at de mennesker, der protesterede, repræsenterede ca. 39.000 mennesker, og man brugte det som et ganske væsentligt argument mod lovforslaget. Vi står her med protester fra organisationer, der tæller mange hundredtusinde mennesker, men det gør tilsyneladende ikke noget særligt indtryk. Hvis ikke man på nogen måde vil tage denne protest til efterretning, så tror jeg, man må udlæde, enten at regeringen ikke har øre for og respekt for folkelige protester, og så må man lade være at anføre dem i andre sager, eller også at den betragter sig som en ledelse, der er ganske ude af kontakt med og interesse for befolkningen og simpelt hen dyrker ganske andre interesser end dem, der er befolkningens, og det er unægtelig en ting, der tør siges at stride mod hele folkestyrets idé, en farlig tendens og en handlemåde, der er i strid med de mange udtalelser fra borgerlig side, som netop fremhæver vort folkestyres værdi og levedygtighed. Man kommer altid — statsministeren har gjort det så tit — og snakker om argumentet. Det er argumentet, der har værdi i vort demokrati. Her er lagt, jeg ved ikke hvor mange argumenter på bordet, og alligevel vil man ikke høre det.

Jeg kan ikke på nogen måde se, at det